

ה' ב. הצ'רונני, בעל הכרטיס ה-100.000 להצגת „ג'וני בלינדה“ וכה בפרס הראשון (שבוע נופש בבבריה) וה' מ'זרחי (בתמונה) בפרס השני. מימין לשמאל: מר ג. סמרוסטה, מבעלי הקולנוע, מר לאופר, מנהל חברת „זרנר“, מ'זרחי דניאל, צ. ה. ל. צילום: פ'ין

זה לא מרגיז!

כי תהינה רשומות שורות מספר על המחברת. לפחות, למען לא תיגזו האי-לוויה?
שכזר לי ואשמור לך
היה זה תור לקולנוע. הוצג סרט מצויין והקהל הופיע ליד אשנב הקופה עוד בשעה מוקדמת. התור הלך והתארך והאנשים עמדו וחיוכו עד שהיה להם הדבר לזרא. ואז נשמע דו־שיח מעין זה:
„שמור לי על המקום.“
„טוב.“
„אבל תזכור. אני פה לפניך.“
התור נשמר והאדם הלך לטייל קמעה בעיר. חזר לביתו, נכנס לשחות קפה באחד מבתי הקפה ולאחר מחצית השעה חזר אל תורו והחל מבקש את מקומו. מתברר, כי כולם שכחוהו, וכי איך יזכרוהו? מיד נשמע דו־שיח מעין זה:
„אני עומד פה.“
„תסלח לי. אתה לא עומד פה.“
„שמע, בלי חכמות. הייתי פה לפני חצי שעה.“
„לא ראיתי אותך, ואף אם היית זה לא מעניין אותי. מה אתה חושב שאני אעמוד פה ואתה תלך לטייל בעיר?“

נשמעות צעקות בחלל האוויר ומיד עוברים לקטטות ומהלומות ידים. כע"ב בור רגעים מספר וכל התור זועק וצווח. הקופאי סוגר את הקופה. הצע"קות מתגברות. הקופה נפתחת שנית. לאחר שעה ארוכה משתתק הכל. והנה מופיע בחור נוסף:
„שמע, אתה. רוצה אתה לשמור לי על התור?“
„לך לכל הרוחות.“
אשף

נשמעות צעקות בחלל האוויר ומיד עוברים לקטטות ומהלומות ידים. כע"ב בור רגעים מספר וכל התור זועק וצווח. הקופאי סוגר את הקופה. הצע"קות מתגברות. הקופה נפתחת שנית. לאחר שעה ארוכה משתתק הכל. והנה מופיע בחור נוסף:
„שמע, אתה. רוצה אתה לשמור לי על התור?“
„לך לכל הרוחות.“
אשף

בית
הקיסמטיקה
הלנה טרכמן
פרופיסור האוניברסיטה
ליופי, סדיב פריס
37 תל-אביב 37
תפרוקים ותוצרת צרפתית חדישה. סטול בעור חפנים לפי שיטה חדשה. בכל יום ג' תהיעצות קוסמטית - חינם

אשתי היא מלאך...

מאת חוה ברנד

עושה זאת עד גמירה. אך היא גם סבלנית.
ועיקר העיקרים, היא אינה „מנד" גדת. לעולם אינה נטפלת אלי בשאלות: „מדוע אינך עושה זאת?" „מדוע, בשם אלהים, אתה הולך לע"שות את זה.“ היא אינה משתדלת להיות האדון למעשי, להחליט על ימי החופשה שלי, לבחור לי ידיים, או לנהוג את האוטו מן המושב האחורי.

היא אינה חוקרת ושואלת. אם אין ברצוני לדבר — אינה מושכת את הדיבור מפי. היא מוחכה. איני מאלה הבעלים החייבים למסור, דו"ח על מעשיהם במשך היום, היכן היו, מדוע, לשם מה, מתי ועם מי. אך הלנה היא המקשיבה הטובה ביותר והשואלת הנרחבת ביותר. מעולם אינה פותחת את המכתבים המתקבלים על שמי, ואף אינה קוראת את אלה שאני כותב ואינה מחטטת בכיס — אפילו בשאלת הכסף אין היא מטרידתני. לא שיש לנו הרבה כסף, אך אין אף אחד מאתנו צריך למסור בדיוק היאך הוציא את הכסף. אני נותן לה כסף כל שבוע ומשאיר בידי מעט. היא משלמת את הוצאות הבית, הלבשה, הוצאות על האוטו — וביתר עושה כטוב בעיניה. אני משלם את המסים, הוצאות לרופאים, ביטוח ואת היתר מוציא או חוסך כטוב בעיני. אני יודע שהסידור הזה מתנגד לדרך הטובה, אך הוא מתאים לנו.

אך אל תחשבו שהלנה היא פליל השלמות. גם לה ישנן חסרונות ומג"רות, אך איני רוצה לגמול אותה מהם. זהו חלק מאישיותה. היא שונאת למשל, זכוכים ויתושים. ולכל בית שהיא באה היא רודפת אחריהם עד חרמה. היא אוהבת להגזים במקצת. למשל, אם ירד הגשם במשך שלושה ימים בחודש האחרון, היא אומרת: „כל החודש ירד גשם ללא הפסקה.“ הלנה אינה סובלת לארוז מזוהדות וחבילות בסדר. תמיד יש בהן מהפכה ובלבול. והיא אוהבת ללעוס גומי לעיסה...

אך היא משעשעת, כי היא משתע"שעת בעצמה. החיים מהנים אותה, והיא מעבירה את הנאתה לזולת. נדמה, כי תמיד רותח בה קומקום של התפעלות וצחוק. היא מקשיבה לסיפורים פשוטים ורגילים, כאילו היו אלה מאור"עות חשובים, ובהיותה כל כך מעוניינת בדברי אחרים ובכל הנעשה סביבה — אינה מעוניינת יתר על המידה בעצמה. היא אינה נגועה בחולי ההתעניינות העצמית, אשר מביאה את הנשים לה"הדר תמיד בשמלותיהן, להציץ במראות ולצבוע את שפתיהן בפומבי.

הדרמה שבחיים, ובצחוק ובסבל, במראות ובהרגשות, בזכרונות, בגילויים ביצירה ובאהבה — מעסיקים ומעניינים אותה עד למאור. הנישואים אינם משע"מים בעיניה, אולי רב הוא המאמץ, אך היא מוכרחה להצליח! אך מתוך שעבודתה במסגרת הנישואים היא קשה, היא משוחררת ככל האפשר מהטבע הנורא בנשים להשתלט על בני המשפ"חה. איני אסירה והיא אינה שומר ראשי. — ומה הן התוצאות?

התוצאות המזוהרות — גבירותי — הן אירוניה ערמומית ומתוקה. מתוך שאינה גוולת ממני את חופשתי ואינה רוצה לשנות ממנהגי, הבטיחה לעצמה הלנה את הערצתי הגמורה אליה. היא לא עוררה, על ידי שאלות, חקירות ודרישות, את יצר השוכן בכל גבר לעצמאות ושלמות. מבית סוהר ללא כתלים אין לי שום רצון להמלט. אני אסור באויקי יושר, הכרת תודה נאמנות ומסירות. אך לעולם לא בפתח.

כמה רעות דוברים עלינו הגברים. כמה חסרונות ומגרעות מונים בנו, וכמה טענות ותלונות כפיהם נגדנו. אך הלנה בעל אחד, אחד מאלף גב"רים, שפיו מלא תהלה. אין לו טענות ותלונות והוא רוצה להלל ולשבח, אך בעילום שם.

„אשתי היא מלאך“ — הוא מתחיל — אמנם יודע אני, שמספרי הגירושים מוכיחים, כי מעטה האהבה בנישואים. זאת ועוד: גם שאין הדבר מגיע לכלל גירושין מתמידים נשואים רבים בהר"גשה של כאהוב ממערכה מגורל זה משוחרר אני הודות למעלות מסויימות שאשתי נתברכה בהן ובירכה בהן את נישואינו.

הלנה היא עליוה, זה עשר שנים, שאני חוזר הביתה אליה יום יום, ולע"ר לם איני חושש פן אמצא בביתי פנים המוצים, אבלים או אוישים, תמיד אני שב כאהוב ממערכה בשדה הקרב ולא כמביא לחם מהעיר.

רוח רעה עלי — היא מעודדת אותי. ואם יומה היה קשה — היא מספרת על כך בכעס עליו. ראיתיה שוש פעמים בשעת לידה, פעמים בניחוים קשים — ותמיד הסתירה כאבה עד, שנדמה היה אני הוא הסובל והיא המנוחמת. רק צער מסוגל להקדיר את עליצותה. היא נאמנה. אני הוא האיש שלה והיא מסורה לי יותר מאשר אני לעצמי. היא מעודדת אותי ומוציאה לי שם טוב. אין שום חשיבות למספר הפעמים שנשכלתי או נתאכזבתי — דעתה עלי ועל כשרונותי איתנים תמיד. היא יודעת ובטוחה שילדינו הם שלושה מן הילדים המוכשרים ומבטי"חים ביותר עלי אדמות. היא מעלה על נס כל אות להצטיינות בבריאות, בכשרון או בלימודים, ומתפללת לכך. אך היא קפדנית ועקבית בחינוכם. היא מפתחת בהם את הבטחון והאימון. הלנה היא בזוגית — לא בכסף, כי אם בעצמה. היא אינה מסוגלת לעשות שום דבר לחצאין. אם היא מקבלת על עצמה לעשות משהו — הרי היא